

Paul Vanden Bavière

Om boken *Libye, Otan et Mediamensonges*

Översten och tillika Libyens ledare Muammar al-Khaddafi lynchades av rebeller den 20 oktober 2011 vid staden Sirte, efter det att Natos jaktflygplan hade jagat honom dit. Natos målsättning hade därmed fått ett fördelaktigt slut. Vägen för Libyens återkolonialisering låg öppen. – Detta är den proimperialistiska essensen. Men så enkel har inte historien varit och den kommer inte heller att vara det i framtiden, menar Collon.

Michel Collon. *Libye, Otan et Mediamensonges. Manuel de contre-propaganda. [Libyen, Nato och medialögner. En handbok i motpropaganda]. Bryssel: Investig'Action — Couleur livres, 2011. -191 sid.*

Idag bekämpar rivaliserande rebellgrupperingar varandra med vapen. Den nya övergångsregeringen saknar auktoritet. Och Khaddafianhängare har inte helt låtit sig underkuvas. I januari 2012 kunde de erövra staden Bani Walid och hissa Khaddiregimens gröna flagga. Vad vi ser är vad många förutsåg. Libyen har, i likhet med Irak, blivit ett getingbo.

Manipulationer och lögner

Av de nytilkomna böcker som analyserar och drar synteser av Libyenkriget, är Michel Collons bok en av de mest läsvärda. Det finns skäl till det. För han är ingen nybörjare i att forska om de manipulationer och lögner som vi matas med inför och under ett krig. Han har bl.a. skärskådat det första Gulfkriget och krigen på Balkan.¹

Vi översköljdes under Libyenkriget, säger Collon, av massmediala lögner. Ett exempel i mängden var bilderna som visades på TV och som sades visa en anti-Khaddafidemonstration i huvudstaden Tripoli, när det i själva verket rörde sig om en demonstration som hade skett i Indien. Och Collon ställer de självklara frågorna inför Natopåståendet att det var nödvändigt med en ”humanitär invasion”. Detta postulat var sanningen i massmedia, efter det att Khaddafitruupper ska ha bombat den östlibyska staden Benghazi och andra orter, då sammanlagt 6 000 människor ska ha dödats. Fakta är dock, vilket Collon visar, att det inte existerar en enda bild som belägger de s.k. massbombningarna. Så har ryska satelliter inte kunnat fånga något som ens antydde detta. Det som finns är ett franskt foto där man ser en diffus vit röksvamp. Det är det enda ”beviset” på det storskaliga bombardemanget av Benghazi.

Nato insåg ganska snart att propagandan höll på att spricka och man ändrade snabbt taktik. Man började hävda att man måste ”förekomma” Khaddafis planerade massmord på befolkningen. Fast det massmordet har visat sig vara ömkligt överdrivet eftersom, säger Collon, Natooperationerna har kostat tiotusentals sårade och 60 000 döda. Natos påståenden att bombningarna var ytterst precisa, för att undvika civila offer, har likaså varit en lögn från första början. Den påvliga nuntien (sändebudet) i Tripoli har, eftersom han har befunnit sig i staden från krigsbegynnelsen, flera gånger rapporterat om motsatsen. Idag ser vi hur landets infrastruktur är ödelagt. Vägar, hamnar, fabriker, förvaltningsbyggnader och ministerier samt massmediacentra har förstörts

¹ - *Attention, médias! Mediamensonges du Golfe — Manuel Antimanipulation*. Bryssel: Editions EPO, 1992. -304 s. Boken har utkommit i 4 upplagor och är översatt till spanska och arabiska.

- *Poker menteur. Les grandes puissances, la Yougoslavie et les prochaines guerres*. Bryssel. Editions EPO, 1998. - 379. Den har utkommit i 2 upplagor och är översatt till spanska, serbiska, nederländska och engelska. Den engelska utgåvan är *Liar's poker. Great powers, Yugoslavia and the wars of the future*. New York: International Action Center, 2002. -202 s.

systematiskt.

Nato våldförde sig beslutsvidrigt på Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1703 som endast tillät en flygförbudszone över Libyen och tillika krävde ett vapenstillestånd. Dessutom fastlade FN ett vapenembargo och att inga stridsenheter fick beträda Libyens territorium, ett beslut som Nato kringgick med hjälp av länder såsom Qatar m.fl. Någon regimförändring eller mord på ledande figurer var likaledes förbjudet, men det hindrade inte Nato att igångsätta en kampanj för att mörda Khaddafis familj. Att interveneringen har varit långt ifrån en "humanitär invasion" är idag övertydligt. Hade skälen varit dem Nato hävdade då hade de varit tillräckliga för Nato att även intervensera i Egypten, Bahrein, Jemen ... vilket inte skedde.

Arbetsschemat

Den tidigare amerikanska generalen Wesley Clark, som mellan 1997 och 2001 var överbefälhavare för Nato-trupperna i Europa (det var då Serbien bombades), förklarade 2007 att topparna i USA:s militärhögkvarter Pentagon redan 2001 hade sagt åt honom att inom en tidsrymd av fem år skulle man ta sig an sju länder: Irak, Syrien, Libanon, Libyen, Somalia, Sudan och Iran. Tillsvidare har det endast lyckats med Irak och Libyen. Somalia och Sudan har en tid legat under Västs påtryckningar. Nu senast är det Syrien och Iran som ligger i kikarsiktet. Dock med ett motstånd från Ryssland och Kina.

Khaddafi har sedan sin statskupp 1969 varit en nagel i ögat på Väst. Han stängde de amerikanska och brittiska militärbaserna i landet och han nationaliserade landets oljetillgångar, vilket gravt minskade västinflytandet och stoppade de stora oljebolagens inkomster. Det är alltså inget att förvånas över att västpropagandan har velat tillskriva honom allehanda vansinnesdåd.² Det har inte heller saknats pengar i försöken att lönnmörda honom.

Efter den amerikansk-brittiska invasionen av Irak 2003 beslöt Khaddafi att försöka köpa sig en frist visavi västmakterna. Han avsåg sig målet att skaffa massförstörelsevapen och han tillät västerländska oljebolag att på nytt bedriva affärer på libysk mark. Men det hjälpte inte, för Khaddafi höll fast vid en egen politisk kurs och han var inte beredd att sälja den libyska oljan till underpris. Tillfället som västmakterna förberett i årtal kom då det uppstod en proteströrelse efter att en människorättsaktivist hade fångats i Benghazi. Västmakterna var från början helt avvisande till alla förhandlingar mellan Khaddafiregimen och de upproriska. Och det dröjde inte länge förrän Nato inrättade sig som rebellernas luftmakt och började leverera vapen, rådgivare och legosoldater.

Afrikas frigörelse

Vad som är mindre känt är att även Khaddafis Afrikapolitik har förorsakat ont blod hos Väst. Efter att Khaddafi hade misslyckats med att få den Arabiska ligan med i ett förbund för arabisk enhet, skiftade han sin utrikespolitik mot Afrika. Det var under Khaddafis inflytande som Organisationen för afrikansk enhet omformades till den Afrikanska unionen. Och Libyen kom att investera en hel del i Afrika för att befrämja kontinentens frigörelse från imperialismen.

Tidigare måste afrikanska länder varje år betala 500 miljoner dollar till europeiska bolag för att få tillgång till deras telekommunikationssatelliter. Även lokala telefonsamtal var tvungna att ske via

² Efter det att Tripoli hade erövrats har inte ett enda dokument hittats som kunde bevisa att Khaddafi hade något att göra med attacken på Boing 747 passagerarflygplanet tillhörande det amerikanska bolaget PanAm som störtade vid Lockerbie i Skottland då sammanlagt 270 människor omkom. Som bekant tillskrevs och tillskrivs Libyen och Khaddafi skulden.

dem. Detta samtidigt som en egen telekommunikationssatellit hade betingat 400 miljoner dollar i en engångskostnad. Men Världsbanken, den Internationella valutafonden liksom USA och EU vägrade att låna pengarna, trots att de hade fått garantier att lånet skulle betalas tillbaka inom ett år. Det blev till slut Khaddafi som lånade ut 300 miljoner dollar och resterande belopp lånades ut av några afrikanska utvecklingsbanker. Den 26 december 2007 fick Afrika sin första telekommunikationssatellit. Det var slut med Europas lukrativa hyresavtal. Men än värre var; Ryssland och Kina började erbjuda sin teknologi. Det tillkom en sydafrikansk, nigeriansk, angolesisk och algerisk satellit liksom en andra afrikansk. Libyen investerade också i tillverkningsindustrin så att Afrika kunde minska sitt ensidiga beroende av att vara råvaruleverantör åt Väst, dvs mindre pengar i Västs kassakistor.

Pakten med djävulen

Det var för att återfå libyska oljeinkomster och inte minst för att förhindra att Afrika minskade sitt imperialismberoende som råvaruleverantör som Väst slöt en pakt med självaste djävulen; Al Qaida. Det var de som via Qatar försåg rebellerna med pengar, vapen och legoknektar. Detta gjorde att de blev den viktigaste komponenten i det beväpnade upproret i Libyen. Västs officiella ärkefiende Al Qaida – sedan angreppet på World Trade Center skyskraporna i New York i USA den 11 september 2001 – är åter Västmakternas allierade såsom de var under kriget i Afganistan mot Sovjetunionen åren 1979 till 1989.

Michel Collons bok *Libye, Otan et Mediamensonges* är välfylld med fakta som borde ge ett kunskapstillskott även för dem som aktivt följt med Libyendramat. För nybörjare är boken en guldgruva av information som svårligen annars hittas så lätt.³

Uitpers (Bryssel) nr 139, februari 2012. Bearbetad översättning och noter Per-Erik Wentus.

³ Du kan med fördel se en TV-intervju "Michel Collon about intervention in Libya" på http://www.youtube.com/watch?v=gXFAsz6_W50 (intervjun på franska men textad på engelska). Se också www.michelcollon.info där det finns ett flertal artiklar (på engelska).